

Vykupitel.

Spasitel na kříži! Tisíce těchto křížů je postaveno jako symbol toho, že Kristus za lidstvo trpěl a zemřel. Ze všech stran volají k věřícím: „Myslete na to!“ Na osamělých polích, v rušných ulicích velkoměst, v tiché komůrce, v kostelech, na hrobech a při svatebním veselí, všude slouží to k útěše, k posílení a k napomenutí. Myslete na to! Stalo se to kvůli vašim hříchům, že Syn Boží, který vám přinesl spásu na zemi, trpěl na kříži a zemřel.

S vnitřním rozechvěním přichází sem věřící, v hluboké úctě a pln vděčnosti. S radostným pocitem pak opouští takové místo s vědomím, že obětavou smrtí byl rovněž zbaven svých hříchů.

Avšak ty, vážně hledající, jdi a předstup před symbol posvátné vážnosti a snaž se svého Spasitele pochopit! Odhod' od sebe měkký plášť pohodlnosti, který tě tak příjemně hřeje a vytváří blažený pocit bezstarostného a bezpečného bytí, který tě nechává setrvat v šeru až do poslední pozemské hodiny, kde jsi pak náhle vytržen ze svého polospánku, uvolněn od pozemských předsudků a nečekaně stojíš před nezkalenou Pravdou. Pak je rychle dosněn tvůj sen, na nějž ses upnul a s nímž ses ponořil do nečinnosti.

Proto se probud', tvůj pozemský čas je vzácný! Spasitel přišel kvůli našim hříchům, to je nedotknutelné a doslovně správné. Rovněž, že kvůli provinění lidstva zemřel.

Tímto však nejsou tvoje hříchy z tebe sňaty! Vykupitelské

dílo Spasitele bylo započítí boje s temnem, aby přinesením Světla lidstvu **otevřel mu cestu k odpuštění všech hříchů**. Každý musí putovat touto cestou samostatně, podle nezvratných zákonů Stvořitele. Také Kristus nepřišel zákony zrušit, ale naplnit. Nezneuznávej přece toho, jenž ti má být nejlepším přítelem! Nedávej pravdivým slovům mylný smysl!

Když se zcela správně říká: To vše se stalo kvůli hříchům lidstva, tak je tím řečeno, že Ježíšův příchod byl nutný jen proto, poněvadž se lidstvo už nemohlo samo dostat ven z temnoty, kterou si samo vytvořilo, a tohoto sevření se nedokázalo zbavit. Kristus musel tuto cestu nově prorazit a ukázat ji lidstvu. Kdyby se lidstvo nebylo tak hluboce zapletlo do svých hříchů, to znamená, kdyby nešlo **nesprávnou** cestou, tak by příchod Ježíše nebyl nutný a byl by zůstal ušetřen boje i cesty utrpení. Proto je to zcela správně, že musel přijít jen kvůli hříchům lidstva, jestliže toto nemělo na nesprávných cestách zcela sklouznout do propasti, do temna.

To však neznámá, že tím má být každému jednotlivci **obratem ruky** odpuštěno také jeho osobní provinění, jakmile jen skutečně uvěří slovům Ježíše a podle nich žije. Žije-li však podle Ježíšových slov, tak mu jeho hříchy **budou** odpuštěny. Avšak postupně, v době, kdy nastane vyrovnání protiprací dobrého chtění podle Ježíšových slov ve vzájemném působení. Ne jinak. Naproti tomu u těch, kteří podle Ježíšových slov nežijí, odpuštění není vůbec možné.

To však neznámá, že odpuštění mohou dosáhnout jen příslušníci křesťanských církví.

Ježíš hlásal **Pravdu**. Jeho slova musela proto také

obsahovat všechny pravdy ostatních náboženství. Nechtěl založit církev, nýbrž ukázat lidstvu pravou cestu, která rovněž může vést pravdami jiných náboženství. Proto nachází se v jeho slovech také tolik ohlasů na tehdy již existující náboženství. Ježíš to však z nich nepřijímal, nýbrž, protože přinášel Pravdu, muselo se v ní také opět nacházet všechno to, co v ostatních náboženstvích již z Pravdy existovalo.

Také ten, kdo sám Ježíšova slova nezná a vážně usiluje k Pravdě a zušlechtění, žije často již zcela ve smyslu těchto slov, a proto rovněž bezpečně postupuje v čisté víře k odpuštění svých hříchů. Střez se proto před jednostranným nazíráním. Je to znehodnocení vykupitelského díla, strhávání Božího Ducha.

Kdo vážně usiluje k Pravdě a k Čistotě, tomu také neschází láska. Bude, i když někdy tvrdými pochybnostmi a boji, duchovně veden vzhůru od stupně ke stupni **a, nehledě na to, ke kterému náboženství patří**, setká se již zde nebo až v jemnohmotném světě s duchem Kristovým, který ho pak povede dál **ke konečnému cíli** až k Otci, čímž se také naplní slova: „Nikdo nepřichází k Otci, než skrze mne.“

„Konečný cíl“ nenastává však s posledními pozemskými hodinami, nýbrž na určitém stupni vývoje duchovního člověka, pro kterého přechod z hrubohmotného do jemnohmotného světa znamená jen proměnu.

Nyní k události velkého vykupitelského díla samotného: Lidstvo bloudilo v duchovní temnotě. Vytvořilo si ji samo, tím, že se více a více podrobovalo jen rozumu, který dříve pracně vychovalo. Tím stahovalo také hranici schopnosti chápání stále úžeji, až bylo stejně jako jejich mozek bezpodmínečně vázáno k

prostoru a času a cestu k nekonečnému a věčnému nemohlo již více pochopit. Tak se stalo zcela pozemsky vázáno, omezeno na prostor a čas. Každé spojení se Světlem, s čistým, duchovním bylo tím odříznuto. Chtění lidí bylo schopné zaměřovat se už jen na pozemské, kromě několika, kteří jako proroci neměli sílu prorazit a vytvořit volnou cestu ke Světlu.

Tímto stavem se otevřely zlu všechny brány. Duchovní temno se valilo vzhůru a zaplavilo zemi přinášeje neštěstí. To mohlo přivodit jen **jedem** konec: Duchovní smrt. To nejstrašnější, co může člověka potkat.

Vinu na veškeré této bídě však nesou lidé sami! Přivodili ji sami, neboť dobrovolně zvolili tento směr. Oni ji chtěli a vypěstovali, a ve svém bezuzdném omámení byli dokonce ještě na tento výtobytek hrdí, aniž by v usilovně si vnucené omezenosti chápání poznali hrůznost následků. Z tohoto lidstva nemohla být zbudována žádná cesta ke Světlu. Dobrovolné omezení bylo již příliš velké.

Jestliže měla být vůbec ještě možná záchrana, musela pomoc přijít ze Světla. Jinak by se zánik lidstva v temnotách již více nedal zadržet.

Temno samo má vlivem nečistoty větší hutnost, jež s sebou nese duchovní tíži. Kvůli této tíži je schopno samo ze sebe proniknout jen k určité hranici hmotnosti, pakliže mu z druhé strany nepřichází na pomoc přitažlivá síla. Světlo má však své čistotě odpovídající lehkost, která mu znemožňuje klesnout až k tomuto temnu.

Tímto je mezi oběma částmi nepřeklenutelná propast, ve

které stojí člověk se svou zemí!

Spočívá to tedy v rukou lidí, zda podle druhu svého chtění a přání vyjdou vstříc Světlu či temnu, otevrou bránu a upraví cestu, aby tím byla země zaplavená buď Světlem, nebo temnem. Oni sami jsou při tom prostředníky, skrze jejichž sílu chtění Světlo nebo temno dostane pevnou oporu a odtud může s větší nebo menší silou působit. Čím větší moc nabývá na zemi Světlo či temno, o to více zahrnuje to lidstvo tím, co mohou dát, dobrým nebo zlým, spásou nebo zkázou, štěstím nebo pohromou, rajským mírem nebo pekelnou mukou.

Čisté chtění lidí příliš zesláblo, aby v již převládající těžké, vše dusící temnotě na zemi poskytlo Světlu bod, na kterém by se mohlo zachytit, se kterým by se dokázalo propojit tak, že by v nezkalené čistotě a tím v nezkrácené síle temno rozložilo a lidstvo osvobodilo, jež by pak v takto vytrysklém prameni našlo sílu a mohlo hledat cestu vzhůru ke světlým výšinám.

Světlu samotnému však nebylo možné ponořit se tak hluboko do bahna, aniž by mu k tomu byla nabídnuta silná opora. Proto musel přijít prostředník. Jen Vyslanec ze světlých výšin mohl **vtělením** prorazit lidským chtěním vytvořenou temnou zeď a mezi veškerým zlem zbudovat hrubohmotný základ pro Boží Světlo, který stojí pevně uprostřed těžkých temnot. Z tohoto zakotvení mohly pak čisté paprsky Světla roztrhnout a roztržít temné masy, aby lidstvo nekleslo zcela do temnoty a nezadusilo se.

Tak **přišel** Ježíš kvůli lidstvu a jeho hříchu!

Takto zbudované nové spojení se Světlem nemohlo být při

čistotě a síle Vyslance Světla temnotou odříznuto. Tím byla pro lidstvo proražena nová cesta k duchovním výšinám. Z Ježíše, z tohoto vtělením vzniklého pozemského opěrného bodu Světla, začalo tedy vycházet jeho záření do temnot skrze Živé Slovo, které přineslo Pravdu. On mohl předat tuto Pravdu nezfalšovanou, protože byl spojen se Světlem skrze stejně čistou sílu, což nemohlo být temnotami zkaleno.

Lidé byli ze svého soumravného stavu vyburcováni současně se dějícími zázraky. Následovali je a narazili na Slovo. S nasloucháním Ježíšem přinesené Pravdě, ale i přemýšlením o ní, probudilo se znenáhla ve statisících přání tuto Pravdu následovat a více se o ní dozvědět. A tím postupně usilovali Světlu vstříc. Přáním bylo obklopující je temno uvolněno a jeden světelný paprsek za druhým vítězoslavně pronikal, takže lidé nad slovy přemýšleli a shledávali je správnými. Bylo kolem nich stále světleji a jasněji, temno již více u takových nenacházelo žádnou pevnou oporu a nakonec kleslo zpět, sklouzlo z nich, čím více a více ztrácelo půdu. Tak působilo Slovo Pravdy v temnotách stejně jako klíčící zrno hořčičné a jako kvas v chlebu.

A to bylo dílo spásy Syna Božího Ježíše, nositele Světla a Pravdy.

Temno, které se domnívalo, že již má nadvládu nad celým lidstvem, vzepřelo se proti tomu v divokém boji, aby dílo spásy znemožnilo. K samotnému Ježíši nemohlo, sklouzlo po jeho čistém cítění. Tu bylo samozřejmé, že využije své ochotné nástroje, které pro boj mělo k dispozici.

Byli to lidé, kteří se zcela správně nazývali lidmi „rozumu“, tedy se rozumu podrobovali, a tudíž jako rozum byli pevně

připoutaní na prostor a čas, čímž vyšší, duchovní pojmy, stojící vysoko nad prostorem a časem, již více nemohli chápat. Bylo proto pro ně rovněž nemožné následovat učení Pravdy. Ti všichni byli podle svého přesvědčení na „reálné“ půdě, tak jako mnozí ještě dnes. Reálná půda však ve skutečnosti znamenala půdu velice omezenou. A všichni tito lidé byli právě většinou těmi, kteří zastupovali moc, měli tedy v rukou světskou a náboženskou vládu.

Tak vybičovalo temno v zuřivém odporu tyto lidi až k vážným přehmatům, které proti Ježíši spáchali pozemskou mocí spočívající v jejich rukou.

Temno doufalo, že tímto Ježíše zviklá a ještě na poslední chvíli bude moci dílo spásy zničit. Že se tato moc mohla na zemi vůbec uplatnit, bylo výlučně chybou lidstva, které svými dobrovolně zvolenými falešnými postoji zúžilo své chápání, a tak dalo temnu převahu.

Sama tato vina byla hříchem lidstva, který měl za následek veškeré další zlo.

A kvůli tomuto hříchu lidstva musel Ježíš trpět! Temno bičovalo dále až do krajnosti: Ježíš propadal smrti na kříži, jestliže trval na svých tvrzeních, že je nositelem Pravdy a Světla. Jednalo se o konečné rozhodnutí. Útěk, úplné stažení se zpět od všeho mohlo ho zachránit od smrti na kříži. To by ale znamenalo vítězství temna na poslední chvíli, protože pak by celé působení Ježíše opět pozvolna zaniklo v písku a temno by se znovu mohlo vítězně nade vším uzavřít. Ježíš by nesplnil své poslání a započaté dílo spásy by zůstalo nedokončené.

Vnitřní boj v Getsemane byl tvrdý, ale krátký. Ježíš se pozemské smrti nebál, nýbrž zůstal statečný a šel pro Pravdu jím přinesenou klidně vstříc pozemské smrti. Svou krví na kříži zpečetil všechno to, co hlásal a žil.

Tímto skutkem úplně přemohl temno, které tak prohrálo poslední trumf. Ježíš zvítězil. Z lásky k Otci, k Pravdě, z lásky k lidstvu, které tím zůstalo na cestě ke svobodě ve Světle, protože tímto vítězstvím bylo utvrzeno o Pravdě jeho slov.

Vyhnutí se smrti útekem a s tím spojené upuštění od svého díla by jim muselo přinést pochybnosti.

Ježíš tedy zemřel kvůli hříchům lidstva! Nebylo-li by hříchů lidstva a odvrácení se od Boha omezením skrze rozum, tak si mohl Ježíš svůj příchod uspořít, právě tak jako svou cestu utrpení a svou smrt na kříži. Proto je to zcela správně, když to zní: Kvůli našim hříchům Ježíš přišel, trpěl a zemřel smrtí na kříži!

To však neznamená, že bys nemusel sám pykat za vlastní hříchy!

Můžeš to mít nyní snazší, protože Ježíš přinesením Pravdy ti cestu **ukázal ve svých slovech**. Tak není možné Ježíšovou smrtí na kříži jednoduše smýt tvoje vlastní hříchy. Mělo-li by se něco takového stát, tak by se předtím musely zákony celého vesmíru zřítit. To se však nestane. Ježíš sám se dosti často odvolával na všechno, „co stojí psáno“, tedy na staré. Nové Evangelium Lásky nemá také v úmyslu staré Evangelium Spravedlnosti zbořit nebo zavrhnout, **nýbrž doplnit**. Chce s ním být spojeno.

Neopomínej proto Spravedlnost velkého Tvůrce všech

věcí, která se nedá posunout ani o vlas, která neúprosně stojí od samého počátku světa až k jeho konci! Nemůže dokonce připustit, že by někdo na sebe vzal provinění jiného, aby to odpykal.

Ježíš mohl přijít kvůli vině druhých, tedy přijít pro vinu druhých, trpět, zemřít, jako bojovník pro Pravdu vystoupit, avšak on sám zůstal nedotčen a prost této viny, a proto ji také nemohl osobně vzít na sebe.

Dílo spásy není proto menší, nýbrž jest obětí, nad kterou větší být nemůže. Ježíš přišel ze světlých výšin do bahna pro tebe, bojoval o tebe, trpěl a zemřel za tebe, aby ti přinesl Světlo na pravou cestu vzhůru, aby ses v temnotě neztratil a nezahynul!

Tak stojí tvůj Spasitel před tebou. **To** bylo jeho mocné dílo Lásky.

Boží Spravedlnost setrvala v existujících, přísných a striktních světových zákonech; neboť co člověk zasévá, to bude sklízet, jak říká také samotný Ježíš ve svém poselství. Žádný haléř nemůže mu být prominut na základě Boží Spravedlnosti!

Mysli na to, když stojíš před symbolem posvátné vážnosti. Děkuj vroucně za to, že ti Spasitel svým Slovem znovu otevřel cestu k odpuštění tvých hříchů, a opusť toto místo s vážným předsevzetím touto ukázanou ti cestou jít, aby ti mohlo být odpuštěno. Jít touto cestou však neznamená snad se jen Slovu naučit a poté uvěřit, nýbrž toto Slovo **žít!** Věřit v ně, pokládat je za správné, avšak zároveň nejednat ve všem podle něj, nebylo by ti vůbec k užítku. Naopak, byl bys na tom hůř než takový, který o Slově vůbec nic neví.

Proto probud' se, pozemský čas je pro tebe drahocenný!